

Солиҳ алайҳиссалом

17:10 / 31.05.2019 3602

Солиҳ алайҳиссаломнинг оталарининг исми Убайд бўлиб, насаблари Нуҳ алайҳиссаломга бориб тақалади. У зот боида араблардан бўлмиш Самуд қабиласига мансубдирлар.

Самуд қавми Арабистон яримороли, Ҳижоз ўлкасининг шимолий тарафида, Ҳижр деб аталадиган водийда истиқомат қилар эди. У водий ҳозирда «Мадоини Солиҳ» деб аталади. Аллоҳ таоло Самуд қавмига ўз ичларидан Солиҳ алайҳиссаломни пайғамбар қилиб юборди.

Аллоҳ таоло бу ҳақда Ҳуд сурасида қуйидагиларни айтади:

«...ва Самудга ўз биродарлари Солиҳни (юбордик). У «Эй қавмим, Аллоҳга ибодат қилинг. Сиз учун Ундан ўзга илоҳ йўқ. У сизни ердан пайдо қилди ва уни обод қилишингизни талаб қилди. Ундан мағфират сўранг, сўнгра Унга тавба қилинг. Албатта, Роббим яқиндир, ижобат қилувчиdir», деди» (61-оят).

Оятдан кўриб турибмизки, Солиҳ алайҳиссалом ҳам пайғамбар бўлиб келиб, қавмларига ўзларидан олдинги пайғамбарларнинг гапларини айтганлар.

Солиҳ алайҳиссаломнинг бу гапларига қавмлари қуйидаги жавобни беришди:

«Эй Солиҳ, бундан олдин ичимиизда орзу қилинган эдинг. Энди бизни ота-боболаримиз ибодат қиладиган нарсага ибодат қилмоғимиздан қайтарасанми? Биз сен даъват қилаётган нарса ҳақида шак-шубҳадамиз» (62-оят).

Самуд қавми ҳам бошқа қавмларга ўхшаб ўзларидан чиққан пайғамбарга, у даъват қилаётган динга шак-шубҳа билан қараашмоқда. Шу билан бирга, улар Солиҳ алайҳиссаломнинг аввалги ҳолларини эътироф қилишмоқда:

«Эй Солиҳ, бундан олдин ичимиизда орзу қилинган эдинг».

Яъни «Фазилатларинг учун, ақлинг, илминг, ростгўйлигинг, ҳусни хулқинг, омонатдорлигинг учун ҳаммамиз сенга ҳавас қиласар, сендеқ бўлишни орзу этар эдик».

«Энди бизни ота-боболаримиз ибодат қиладиган нарсага ибодат қилмоғимиздан қайтарасанми?»

Нобакор қавмнинг бу раддиясидан сўнг Солиҳ алайҳиссалом уларга босиқлик билан ҳақиқатни тушунтиришга уриниб кўрдилар:

«Эй қавмим, айтинг-чи, агар Роббим томонидан очиқ-ойдин ҳужжатга эга бўлсан ва менга У Зотдан раҳмат берилган бўлса-ю, Унга осий бўлсан, ким менга Аллоҳ (азоби)дан (қутулишга) ёрдам беради?! Сизлар менга зиёндан ўзгани зиёда қилмассизлар» (63-оят).

Минг афсуски, бу гапларнинг барчаси Самуд қавмига таъсир қилмади. Шуаро сурасида айтилганидек:

«Самуд расулларни ёлғончига чиқарди. Ўшанда биродарлари Солиҳ уларга деди: «Қўрқмайсизларми?! Мен сизларга ишончли расулман. Аллоҳдан қўрқинглар ва менга итоат қилинглар. Бунинг учун сизлардан ажр сўрамасман. Менинг ажрим фақатгина оламлар Роббининг зиммасидадир. Бу жойдаги нарсаларда омон ҳолда тарк қилинасизми?! Боғ-роғларда, булоқларда?! Экинзорлару тугунчаси майин хурмозор иchlарида-я?!» (141-148-оятлар).

Аллоҳнинг пайғамбари Солиҳ алайҳиссаломнинг қавмига айтаётган ушбу гапларидан бу қавмнинг моддапарастликка, мол-дунё ва аиш-ишратга берилгани кўриниб турибди.

«...ва тоғлардан манманлик-ла уйлар йўнаверасизми?!» (149-оят).

Самуд қавми аҳли дунёларга - моддапаастларга ўхшаб ўзларидаги мавжуд дунё матоҳлари ила манманлик қилишни хуш кўришарди. Уларнинг манманлик қилишларининг кўзга кўринган соҳаси - тоғ ёнбағирларидаги тошларни йўниб уй қилиш эди. Улар тоғнинг тошларини йўниб, ич томонига кириб, уйлар, қасрлар қилишар эди. Ана ўша уйлари ҳозиргача сақланиб қолган бўлиб, Арабистон яриморолининг шимолида саёҳатчилар уларни томоша қилишади.

Солиҳ алайҳиссалом қавмларига ўша манманлик учун тошдан уй йўнишларини ҳам танқид маъносида эслатмоқдалар.

Солиҳ алайҳиссаломнинг куюниб айтган бу гаплари жиноятчи Самуд қавми қуидаги жавобни берди:

«Сен сеҳрланганлардандирсан, холос. Сен бизга ўхшаган башардан бошқа ҳеч нарса эмассан. Агар ростгўйлардан бўлсанг, мўъжиза келтири» (153-154-оятлар).

Самуд қавмининг бу талабига биноан Аллоҳ таоло Солиҳ алайҳиссаломга мўъжиза берди.

Энди Солиҳ алайҳиссалом Самуд қавмига ўша мўъжизани эълон қилмоқдалар:

«Мана бу туя. Унга (бир кун) сув ичиш ва сизга маълум бир кун сув ичиш. Ва унга ёмонлик етказманглар, йўқса сизни буюк куннинг азоби тутадир». Уни сўйдилар-у, надомат чекувчиларга айландилар» (155-157-оятлар).

Бошқа оятларда баён этилганидек, Аллоҳ таоло томонидан мазкур түяниг тошдан чиқарилишининг ўзи мўъжиза бўлган эди.

Қавм түяга мутлақо зарар етказмаслиги керак. Агар бу шартни бузиб, түяга зарар етказадиган бўлсалар, уларга азоб етиши турган гап эди. Аммо жинояткор қавм шартга амал қилмади. Самуд қавми туғёнга кетиб, түяни сўйишди. Кейин эса надомат чека бошлишди.

Самуднинг яна бошқа жинояти ҳам бор эди. Нобакорларнинг бу жинояти ҳақида Намл сурасида қуидагилар айтилади:

«У шаҳарда тўқиз кишилик гурӯҳ бўлиб, ер юзида бузғунчилик қилишар, ислоҳ қилмас эдилар» (48-оят).

Яъни Солиҳ алайҳиссаломнинг шаҳарлари бўлмиш Ҳижр шаҳрида тўққиз кишидан иборат бир гуруҳ бўлиб, ўша гуруҳ аъзолари бузғунчилик, фасод ишлар билан шуғулланишар, яхшиликка, ислоҳ қилишга қўл уришмас эди.

Ана ўша тўққиз кишилик бузғунчи гуруҳ аъзолари ислоҳга чақираётган Солиҳ алайҳиссаломдан энг кўп дарғазаб бўлишди. Ўз жиноятлари билан шаҳар аҳолисини қўрқитиб олган мазкур уюшган жиноятчилар гуруҳи ўзларининг барча ҳамкасбларига ўхшаб шаҳарнинг каттаю кичик ҳар бир ишига аралашиб туришарди.

Солиҳ алайҳиссаломнинг хабарлари чиққанидан сўнг улар ишни ўзларича муолажа қилишга ўтишди. Ҳамма замондаги бузғунчи, зўравон, жиноятчи, иймонсиз гуруҳларнинг услуби шу - ўзларининг йўлига қарши бўлган, одамларни фисқу фасоддан қайтараётган, халойиқقا бузғунчилик, қаллоблик, ҳаром-хариш нималигини англатиб, уларнинг кўзини очаётган шахсга суиқасдлар уюштирилади; кечаси хоинларча беркиниб келиб, ўлдириб ёки бошқа бирор зарар етказиб кетилади; кейин мазлумнинг тарафдорларига «Бу ишни ким қилди экан, билмадик», дея бехабардек тураверишади.

Солиҳ алайҳиссаломнинг илоҳий даъвати ёқмаган тўққиз кишилик жиноятчи гуруҳдагилар ҳам худди шу услугуни қўллаш ҳақида маслаҳат қилишди.

Солиҳ алайҳиссаломни очиқдан-очиқ ўлдиришга уларнинг юраги бетламади. Кечаси хоинларча келиб, ҳеч кимга билдирамасдан ўлдиришга аҳд қилишди.

Солиҳ алайҳиссаломни ўлдирмоқчи бўлган жиноятчиларни Самуд қавмидан олдин Аллоҳ таоло осмондан тушган тошлар билан парчалаб ҳалок қилди.

Самуднинг қолган кофиirlарини эса Аллоҳ таоло турли услугудаги шиддатли азоблар билан ҳалок қилди. Қуръони Карим ўша ҳалок қилиш қандай бўлганини ўзига хос услублар или турли сураларда баён этган.

Азобнинг биринчи тури:

«Биз уларга бир овоз юбордик ва улар қўра қурувчининг қуруқ шоҳшаббаларига ўхшаб қолдилар» (Қамар сураси, 31-оят).

Яъни Аллоҳ таоло Самуд қавмини даҳшатли, кучли овоз билан ҳалок қилган. Улар ҳалок бўлғанларидан сўнг қўйбоқарлар қўйхона қуриш учун ишлатадиган қуруқ шоҳ-шаббаларга ўхшаб қолишган эди. Ҳозирги пайтда ҳам сирли суратда ҳалок бўлғанларни «Қаттиқ овоздан қўрқиб ўлган бўлса керак», деб тахмин қилишмоқда.

Азобнинг иккинчи тури:

«Уларни шиддатли зилзила олди ва жойларида мук тушиб қолдилар» (Аъроф сураси, 78-оят).

Азобнинг учинчи тури:

«Аммо Самудни ҳидоят қилдик. Улар эса ҳидоятдан қўра кўрликни афзал кўрдилар. Касб қилган нарсалари туфайли уларни хорлик азобининг чақмоғи урди» (Фуссилат сураси, 17-оят).

Самуд қавми касб қилган куфри ва гуноҳлари туфайли чақмоқقا учраб ҳалок бўлди. Бу чақмоқ хорлик азоби чақмоғидир.

Барча қавм ҳалок бўлиб, Солих алайҳиссалом билан бирга тахминан бир юз йигирма нафар мўмингина саломат қолдилар. Солих алайҳиссалом умрларининг охиригача мўминлар билан Фаластииннинг Рамла ноҳиясида тинч-омон яшадилар ва уламоларнинг рожиҳ (кучли) қавлларига қўра, шу ерга дағн қилиндилар.

Аллоҳнинг боида арабларга юборган учинчи пайғамбари Шуайб алайҳиссаломдир.

«Ислом тарихи» китобидан